

Abstrakt

Práce se zabývá retribučním soudnictvím v rámci české kinematografie v letech 1945-1948. Ihned po válce vznikaly revoluční očištné komise, jež soudily domnělé kolaboranty na úrovni podniků i odborových svazů. Disciplinární radou Svazu českých filmových pracovníků takto prošlo na 270 zaměstnanců ze všech sfér kinematografie, od uvaděček kin po ředitele filmových podniků. Případy se neposuzovaly na právním podkladu, spíše podle představ nového vedení kinematografie. Výsledkem bylo pro mnoho filmových pracovníků vyloučení z oboru. Oficiální retribuční aparát pak některé případy převzal a soudil je na základě tzv. velkého nebo malého dekretu. Podle mimořádných lidových soudů i trestních nalézacích komisí mohli obžalovaní skončit ve vězení nebo s pokutou, v nejhorším případě hrozil i trest smrti. I když před těmito tribunály stanulo také značné množství filmových pracovníků, výsledky řízení neměly na budoucí podobu kinematografie už takový vliv, jako rozhodnutí Disciplinární rady. Přesto se revoluční a oficiální provedení v rámci českého filmu často zaměňuje. Cílem práce je tedy rozlišit a porovnat jednotlivé retribuční aparáty mezi sebou, a tak postihnout očištnu filmového oboru v celé její šíři a zasadit ji do dobového kulturního i politického kontextu.